Țefania - Comentarii William Kelly

La Țefania, ca și la Habacuc, vom găsi unele asemănări cu Ieremia, și aceasta nu numai deoarece ambii spun despre vrăjmașul caldeean, ci și pentru că ambii prezintă binecuvântările pregătite pentru Israel și Ierusalim atunci când judecățile lui Yahve vor fi fost executate asupra națiunilor. Între acești doi profeți mici există totuși marea diferență că Țefania vorbește despre gloria lui Dumnezeu mai mult privită ca manifestată în mod exterior, în timp ce Habacuc zăbovește mai mult asupra exercițiilor de inimă prin care Dumnezeu găsește necesar să îl treacă pe evreu atât în prezent cât și în viitor. Astfel, cei do profeți mici se ocupă, fiecare în parte, de un aspect deosebit pe care îl tratează profetul din Anatot. Profeția lui Ieremia abundă în exerciții lăuntrice, iar în această privință Habacuc se aseamănă cu el: vedem durerea lui și auzim cum se plânge și lamentează înaintea lui Yahve atunci când vede că răului îi este îngăduit să domine. Pe de altă parte, el ne arată executarea judecății divine care îi va pune deoparte pe cei mândri dintre națiuni și vor aduce poporul lui Dumnezeu în poziția care se cuvine, pentru ca, fiind smeriți cu inima, ei să fie înălțați în mod vizibil. Țefania prezintă ultimul aspect, pe când Habacuc pe cel de mai înainte. Ierusalimul este în prim-plan, dar este în legătură cu judecata generală a națiunilor, de relele cărora evreii nu s-au despărțit deloc. Nu sunt menționate explicit puterile apostate din ziua din urmă. Nu este numit Antihristul, nici Mesia, ci este menționat numai Yahve, Dumnezeul lui Israel.

„Cuvântul lui Yahve, care a fost către Ţefania, fiul lui Cuşi, fiul lui Ghedalia, fiul lui Amaria, fiul lui Ezechia, în zilele lui Iosia, fiul lui Amon, împăratul lui Iuda“. Astfel avem o relatare clară a lui Țefania și date privind timpul în care a scris. Prezintă destul de multă importanță faptul că au fost ridicați profeți în timpul lui Iosia și după aceea. Ieremia a fost cel din urmă dintre cei trei pe care i-am menționat. Importanța morală a profețiilor lor era că nu trebuia ca, în timpul lui Iosia, cineva să se lase înșelat de cele văzute, de reforma parțială care se putea observa în timpul acelui împărat evlavios. Nimic nu poate fi mai amăgitor decât un val de binecuvântare care vine peste o națiune care s-a îndepărtat de la dreptate atât de mult ca evreii în acele zile. Evlavia deosebită a lui Iosia, zelul remarcabil cu care a tratat dur orice profana numele lui Yahve și mai ales modul în care inima lui s-a supus înaintea cuvântului lui Dumnezeu - toate aceste caracteristici ale sale – nu au îndreptat nicidecum starea națiunii. Fără doar și poate, ca întotdeauna, au fost speranțe de mai bine de care s-au bucurat cei mai buni de pe pământ, dar tocmai de aceea era extrem de important în gândul lui Dumnezeu să facă cunoscută adevărata stare a lucrurilor pentru ca nimeni, chiar fiind amăgit pe moment, să nu fie grav dezamăgit în final. Se cuvine să apreciem din toată inima orice binecuvântare pe care o dă Dumnezeu și nu să avem un duh pasiv și insensibil.

Pe de altă parte, nu este înțelept să așteptăm mai mult decât ca, prin harul lui Dumnezeu, să fie unele împliniri parțiale și ceva bine pentru anumite persoane. Binecuvântarea dată, care este un mare motiv de mulțumire pentru suflet și un motiv pentru a lăuda îndurarea Lui, pentru aceia care o resping are ca efect aceea de a-i aduce într-o stare mult mai rea decât aceea în care erau înainte. Binecuvântarea nu face decât să accelereze lunecarea la vale a masei poporului conducând la un faliment și mai profund. Și vedem că a fost numai un scurt interval de timp de la scurta izbucnire de efort evlavios a lui Iosia pentru gloria lui Dumnezeu până la relele care au urmat aducând judecata insuportabilă a lui Dumnezeu asupra poporului vinovat. Țefania a fost unul dintre cei care au vorbit în numele lui Yahve în acele timpuri promițătoare, dar el își începe mesajul astfel: „Voi şterge cu desăvârşire totul de pe faţa pământului, zice Yahve“.

Nu am nici o îndoială că perioade asemenea celei al lui Iosia corespund, mai mult sau mai puțin, unor treziri religioase sau trezirilor din zilele noastre sau din alte perioade sub evanghelie. Și sigur că este solemn sentimentul că, deși sunt binecuvântări pe care le primesc, ici și acolo, sufletele, rezultatul general este doar creșterea responsabilității celor care nu profită de mărturia pe care o dă Dumnezeu. Putem să-I mulțumim pentru roadele harului Său, dar nu trebuie să uităm că ele par a fi numai pe fondul unei judecăți care va avea consecințele cele mai grave pentru cei care au disprețuit harul.

În același timp, cred că există o mare asemănare cu felul în care a lucrat Dumnezeu prin Reformă. O trezire este în principal o lucrare de trezire a păcătoșilor, în timp ce aceasta a fost o rechemare adresată poporului lui Dumnezeu pentru a se separa de idolatrie și a-și ocupa poziția cuvenită. Fără-ndoială, au fost păcătoși care au fost treziți, dar a fost o chemare puternică adresată poporului lui Dumnezeu în general pentru a asculta cuvântul lui Dumnezeu în loc să se complacă în decădere și dezonoare. Nu întotdeauna este așa. Aflăm despre efecte locale de acest fel. De exemplu despre trezirea pe care Dumnezeu a lucrat-o prin Jonathan Edwards și prin alții din vremea lui în regiunile lor din America. Mișcarea Whitfield-Wesley a lucrat o mare trezire printre păcătoși, dar a nu a avut mari efecte în ceea ce privește starea generală a poporului creștin. Ambele mișcări, cu tot zelul lor, au manifestat prea multă ignoranță cu privire la căile lui Dumnezeu pentru a putea ajuta în mod semnificativ biserica lui Dumnezeu. Nu trebuie să spun prea multe despre trezirea relativ recentă din Irlanda de Nord, care s-a răspândit în diferite părți ale lumii, dar pare clar că, indiferent câtă bunătate manifestă Dumnezeu lucrând o trezire, aceasta este o manifestare excepțională a harului, dar, în general, este o mustrare a răutății omului în ziua lui și o condamnare de către Dumnezeu a rutinei maselor care consimt să continue pe aceeași cale. Dar efectul nesocotirii unor asemenea chemări din partea Lui, nu numai la alții, ci chiar la cei care au avut parte de trezire și s-au bucurat de binecuvântarea lui Dumnezeu, îi lasă, de regulă, mai rău decât fuseseră înainte. Aceasta pare să fi fost istoria dintotdeauna a unor asemenea mișcări.

Știu că unii cred că într-o mare parte din creștinătate a avut loc o schimbare vizibilă deoarece trezirea din Irlanda de Nord și America, dintre 1857 și 1860, mai ales prin desfășurarea ei, prin faptul că mulți predicatori au ieșit afară din clerul diferitelor denominațiuni oficiale. Dar sunt înclinat să atribui impulsul dat predicatorilor laici unei mărturii mult diferite, cu toate că se poate ca zbuciumul sufletelor trezite în acel timp să fi căpătat o formă mai practică. Și aceasta continuă. Elanul predicării libere nu pare să se fi epuizat, cel puțin în ceea ce se vede. Uneori s-a pus întrebarea dacă aceasta va continua până spre sfârșitul vremii și cât de departe va merge. Cel mai rău semn general, chiar în evanghelizarea care continuă, este o mare ostilitate împotriva adevărurilor care condamnă eul. Cei cate face aceasta nu pot decât să sprijine laodiceanismul creștinătății din aceste zile. Opțiunile arbitrare vor fi o cursă tot mai periculoasă, iar contribuția cea mai sistematică la aceasta o vor avea cei care s-ar cuveni să știe mai bine, dar sunt mult mai ră tocmai deoarece îndurarea lui Dumnezeu le-a arătat calea de eliberare de tradiționalismul sec. Ce întoarcere nerecunoscătoare a inimii față de care s-a manifestat o asemenea bunătate a lui Dumnezeu! Ce gravă este să abuzezi de har pentru a nesocoti ceea ce I se cuvine lui Hristos și adevărului și sfinției lui Dumnezeu, care ne cheamă la o lepădare de sine și la separarea de lume pentru numele Său. Până acum nu s-ar putea spune că acesta a fost efectul mișcării, dar oare nu va fi așa odată cu trecerea timpului? Oricum, o răspândire a adevărului care nu are ca efect acela de a lepăda caracterul lumesc și a separa pentru Hristos, abandonând formele care nu țin seama de Duhul Sfânt, trebuie, în cele din urmă, să conducă la o apostazie mai mult sau mai puțin

declarată. De fapt, după cum putem vedea, totul se mișcă în ace direcție.

Ar fi greu să spui ce anume nu tinde, într-un fel sau altul, să scadă autoritatea pe care o are în mintea oamenilor adevărul divin. De pildă, Consiliul Ecumenic. Promulgarea unor decrete absurde cu privire la infailibilitatea Papei va duce, fără-ndoială, la întărirea partidei superstițioase, la îngâmfarea inimii lor și la orbire. Pe de altă parte va fi reacția celor care disprețuiesc superstițiile și le iau în derâdere, cunoscând cine și ce sunt cei care vin cu asemenea pretenții enorme și că pretenția de a deține adevărul lui Dumnezeu este cea mai mare impostură menită să justifice lucrarea unui grup de preoți ambițioși care urmăresc propria lor glorie și pervertesc în cel mai flagrant mod cuvântul lui Dumnezeu în așa fel încât să înșele pe cât mai mulți, deoarece ei spun multe lucruri care sunt, indiscutabil, adevărate și bune. Ei vorbesc despre biserică de parcă aceasta ar fi o realitate în sistemul romano-catolic și deplâng scandaloasa mândrie și ireverența științei moderne care se pune contra lui Dumnezeu, astfel încât există o imensă înșelăciune a nedreptății în ei, care vor pieri. Astfel, din toate părțile se vede ceea ce duce, fie în mod direct, fie indirect, la abandonarea revelației divine și în special a creștinismului, ceea ce este apostazie.

Domnul spune apoi prin Țefania despre distrugerea care va veni, nu numai pronunțând o sentință generală, ci descriind în amănunt caracteristicile specifice. „Voi nimici pe om şi pe animal; voi nimici păsările cerurilor şi peştii mării, şi pietrele de poticnire împreună cu cei răi; şi voi nimici omenirea de pe faţa pământului, zice Yahve“. Desăvârșirea distrugerii va arăta că este mâna lui Yahve, pentru că, altfel, de ce să fie nimicite și animalele ca și omul? De ce să fie nimicite și păsările cerurilor și peștii mării? Dar cauza o constituie pietrele de poticnire (sau idolii) celor răi, care vor pieri cu toții împreună. Așa se face că sentința răspicată a lui Yahve se încheie cu nimicirea omului din țară (sau de pe fața pământului). Judecata va fi universală.

Dar aceasta nu este totul, ci: „Îmi voi întinde mâna asupra lui Iuda şi asupra tuturor locuitorilor Ierusalimului; şi voi nimici din locul acesta rămăşiţa lui Baal şi numele chemarimilor [N. a.) Eru preoți ai idolilor, care mai sunt menționați numai în 2 Împărați 23.5 și Osea 10.5. Genesius presupune că numele lor provenea de la veșmintele lor preoțești negre] împreună cu preoţii“. Ceea ce făcea ca acea idolatrie să fie extrem de ofensatoare era faptul că idolii națiunilor erau asociați cu Yahve. A fi sută la sută idolatru nu este atât de rău ca a avea cunoștință despre Dumnezeul cel adevărat și a-l pune pe El la același nivel cu dumnezeii falși. Aceasta este ofensa adusă lui Dumnezeu care este în mod special descrisă aici: „şi pe cei care se închină înaintea oştirii cerurilor pe acoperişuri şi pe cei care se închină lui Yahve, care jură pe El şi jură şi pe Malcam“. Și, cu siguranță, putem aplica acest principiu și în zilele noastre, după cum am spus despre trezirile ca aceea de sub domnia lui Iosia și despre semnificația lor în legătură cu criza viitoare a creștinătății, similară cu criza lui Iuda. Această confuzie caracterizează în mod remarcabil ambele epoci. „Şi pe cei care se întorc de la a-L urma pe Yahve şi nu-L caută pe Domnul, nici nu întreabă de El“. Se poate să fie două categorii destul de diferite: pe de-o parte cei care Îl recunosc pe Yahve într-o oarece măsură, dar care L-au părăsit nesocotindu-L și ofensându-L și, pe de altă parte, cei care niciodată, nici măcar în mod formal, nu s-au interesat de El și nu le-a păsat deloc de El. Urmează apoi avertismentul: „Taci înaintea lui Yahve, Domnul! Pentru că ziua lui Yahve este aproape, pentru că Yahve a pregătit o jertfă, Şi-a sfinţit oaspeţii Şi va fi aşa: în ziua jertfei lui Yahve voi pedepsi pe căpetenii şi pe fiii împăratului şi pe toţi câţi se îmbracă în haine străine“. El va începe cu aceia care au cea mai mare responsabilitate.

„Şi în ziua aceea voi pedepsi pe toţi câţi sar pragul, care umplu casele stăpânilor lor cu violenţă şi înşelăciune. Şi în ziua aceea, zice Yahve, va fi zgomotul unui strigăt de la Poarta Peştilor şi un urlet din Mişne şi un trosnet mare dinspre dealuri“. Va fi o consternare universală și pedeapsa lui Dumnezeu peste toți. „Urlaţi, locuitori din Macteş, pentru că tot poporul Canaanului este distrus; toţi cei încărcaţi cu argint sunt nimiciţi. Şi va fi aşa: în timpul acela voi cerceta Ierusalimul cu lămpi“. Pedeapsa va fi nu numai asupra celor care manifestă în mod vizibil violență, ci nimeni nu va scăpa, indiferent de categorie sau clasă socială. Ei „zic în inima lor: «Domnul nu va face bine, nici nu va face rău»“. Este spiritul saducheilor înainte de apariția saducheilor. „Şi averea lor va fi de pradă şi casele lor o pustietate; şi vor construi case şi nu le vor locui şi vor planta vii şi nu vor bea vinul lor“, adică vor fi loviți exact în temeiul necredinței lor. „Ziua cea mare a lui Yahve este aproape, este aproape şi se grăbeşte foarte mult. Este glasul zilei lui Yahve“. Ei au negat toate acestea și au spus că Yahve nu va face nici bine nici rău ci că este un Dumnezeu care o ia ușor, cum făceau și ei. „Este glasul zilei lui Yahve: omul viteaz va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz şi de strâmtorare, o zi de ruină şi de pustiire, o zi de întuneric şi de întunecime, o zi de nor şi de negură deasă“.

Este foarte important ca noi să mărturisim despre „ziua aceea“, nu numai despre venirea Domnului, ci despre ziua Lui. Deși, fără-ndoială, venirea Domnului este scumpă inimii noastre, fiind speranța noastră cerească, se poate să nu fim tocmai dornici să privim în față realitatea solemnă a zilei lui Yahve. Cine cunoaște adevăruri înalte dar are o practică la pământ nu poate da niciodată o mărturie cinstită despre ziua lui Yahve și atunci această zi nu poate avea în slujirea lui acel loc pe care îl are în cuvântul lui Dumnezeu. Inima nu va fi mulțumită dacă speranța noastră este înlocuită cu ceea ce privește lumea în aplicarea sentinței judecătorești de extirpare a răului din lume; aceasta nu va di niciodată suficient pentru a întreține viața deoarece nu este hrana potrivită pentru suflet. Cu toate acestea, este un adevăr solemn și necesar pe care trebuie să îl avem în vedere și pe care să îl arătăm și tuturor celorlalți. Dacă am ține la adevăr cu o inimă exersată în har, atunci nu numai că am fi într-o așteptare fericită a venirii lui Hristos, ci nu ne-am permite să avem nimic despre care știm că nu corespunde cu gândurile Lui și care ar atrage judecata Lui. Această auto-amăgire o întâlnim mereu la creștinii care trăiesc lumește, stil de viață care îi face să spună că inima lor nu se preocupă cu nimic din toate aceste evenimente.

Se poate să fie cazuri în care putem înțelege că este o încredere smerită și sunt sentimente sincere, cum ar fi în cazul unei soții sau al unui copil care are responsabilitatea de a asculta. Să presupunem că o asemenea persoană se află în palatul unui creștin lumesc de rang înalt: atunci este clar că cineva care se află sub autoritatea unei asemenea persoane nu poate porni o cruciadă împotriva mobilei luxoase, a trăsurilor sau a stilului general de viață caracteristic unei case mari. Cu toate acestea, un copil creștin ar trebui să caute, fiind personal un nazireu, să se abțină de la demonstrațiile ostentative ale luxului. Aceasta nu l-ar împiedica să fie în mod hotărât de partea a ceea ce este disprețuit și respins ori de câte ori se ivește o ocazie. Și acum, ca întotdeauna, credința suferă necazurile poporului lui Dumnezeu și, în special, separându-se de lume, se identifică cu ceea ce este batjocorit și urât. Dar este extrem de foarte bine când, în afară de fidelitate față de Domnul, cineva vede un suflet blând și smerit onorându-și în mod clar tatăl și mama, îndatorire de la care Hristos nu absolvă nicidecum pe cineva. În același timp însă, trebuie să se arate continuu că inima este cu Hristos, care este comoara ei din cer. Dacă vin avuții, un asemenea suflet va ști cum să se folosească de ele pentru a da mărturie nu manifestând un spirit lumesc sfânt, ceea ce nu este posibil, ci o dând mărturie pentru Cel care a suferit pe cruce, prin care el este răstignit față de lume și lumea față de el. Iubirea arătării lui Hristos îl întărește pe călător pe calea lui, deși numai iubirea lui Hristos îl face pe cineva să fie călător. Dar este rău când cineva persistă într-o practică a unor lucruri care Îl întristează pe Domnul și face aceasta spunând că El va pune totul în ordine în ziua Lui.

Nici nu trebuie să avem îndoieli că în ziua Domnului va fi ceva care va răspunde la căile pe care le-am avut pe pământ: pierdere în cazul infidelității și recompensă pentru slujbele împlinite pentru numele Lui. Dar cred că din Noul Testament rezultă că, pentru noi, această zi se

numește ziua lui Hristos, ceea ce reprezintă o deosebire față de ziua lui Yahve. Sigur că Hristos este Yahve, dar această exprimare, cum o găsim în Apocalipsa, prezintă un gând diferit. Și este remarcabil faptul că Țefania – așa este utilizarea comparativă a termenului – nu Îl vedem deloc pe Yahve prezentat ca fiind Hristos, ci întâlnim numai numele Yahve. De aceea este mai mult aspectul judiciar. Dacă și „ziua lui Hristos“ poate fi privită sub aspectul judiciar, totuși chiar și sub acest aspect are aplicații suplimentare bazate pe ceea ce a venit prin Hristos. „Ziua lui Hristos“ este acel aspect al „zilei Domnului“ în care cei care au trăit, au umblat și au suferit în har își vor primi partea care le-a fost rezervată de Stăpânul lor. De aceea apostolul Pavel spune multe despre „ziua lui Hristos“ în Epistola către filipeni. Acolo avem rezultatele slujirii și suferinței prin identificarea în prezent cu Hristos.

În versiunea noastră pentru Epistola a doua către tesaloniceni (2 Tes. 2.2) este o dublă greșeală a prezenta eroarea care era răspândită printre sfinți că „ziua lui Hristos este aproape [N. tr.) Așa este în KJV, Darby: „ziua Domnului este prezentă“, Segond ca și Darby, la fel și NASB și NIV]“. Dacă învățătorii falși ar fi spus așa, atunci ei nu ar fi rătăcit, dar ei își asumau autoritatea apostolului și a Duhului pentru a susține cp ziua Domnului venise deja, că era „prezentă“ - și nu doar aproape -, după cum dintr-o altă epistolă aflăm despre unii care afirmau cp învierea avusese deja loc. Astfel, ei voiau să spună că ziua venise deja. Fără-ndoială, ei aveau o imagine simbolică în legătură cu ziua Domnului, probabil destul de asemănătoare cu aceea pe care o are în zilele noastre creștinătatea în general. Deși pare ciudat, destul de mulți teologi susțin că în prima înviere sunt cuprinși cei botezați și că în toată era creștină noi împărățim cu Hristos! Iar cei o mie de ani sunt, desigur, interpretați, într-un mod la fel de vag, ca fiind o perioadă nedefinită. Diferența esențială este că sfinții de la Tesalonic aveau cunoștințe mai bine întemeiate decât cei care au acum asemenea gânduri. Ei vedeau ziua Domnului ca o zi de întuneric și de necaz și, simțind că asupra lor veneau mari necazuri (c. 1 Tes. 3.3-5), erau înclinați să creadă că trebuie că era măcar începutul zilei Domnului. Fiind persecutați, ei gândeau că ziua Domnului venise deja, dar însăși eroarea lor arată că ei erau atât de dominați de venirea Domnului încât, din cauza lipsei de cunoștință, ei erau expuși la această amăgire. De observat însă că, în cazul lor, era speranță înflăcărată și nu groază, deoarece, când veneau necazurile, ei gândeau cp ziua Domnului venise deja asupra lor. Lor trebuia să li se amintească de speranța că sfinții vor fi luați cu toții la Domnul pentru ca apoi să vină împreună cu El în acea zi. Așa îi corectează apostolul, nu anulând speranța (cum fac cei mai mulți în zilele noastre), ci făcând deosebirea între venirea Domnului și ziua Domnului, pe care puțini par să o înțeleagă. Deoarece acea zi nu poate veni înainte ca răul să fie copt, pentru că numai atunci el va fi nimicit.

Astfel, „ziua aceea“, „ziua lui Hristos“, va avea un aspect special pentru cei care sunt acum creștini, care vor fi cu El în glorie în cer. Ceea ce îl privește în special pe creștin este „ziua lui Hristos“. În scripturi, „ziua lui Yahve“ este, invariabil, aceea care judecă lumea, oamenii în viață și lucrările lor pe pământ și, în cele din urmă, elementele universului însuși, aceasta având loc la sfârșitul zilei Sale și nu la început, după cum putem înțelege comparând mai multe scripturi. „Ziua cea mare a lui Yahve este aproape, este aproape şi se grăbeşte foarte mult. Este glasul zilei lui Yahve: omul viteaz va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz şi de strâmtorare, o zi de ruină şi de pustiire, o zi de întuneric şi de întunecime, o zi de nor şi de negură deasă, o zi de trâmbiţă şi de alarmă, împotriva cetăţilor întărite şi împotriva turnurilor înalte. Şi voi aduce strâmtorare peste oameni şi vor umbla ca orbii, pentru că au păcătuit împotriva lui Yahve; şi sângele lor va fi vărsat ca ţărâna, şi carnea lor ca gunoiul. Argintul lor şi aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua mâniei Domnului; ci toată ţara va fi mistuită de focul geloziei Lui, pentru că va aduce un sfârşit deplin, da, un sfârşit năprasnic tuturor locuitorilor ţării“. Nu se poate spune mai clar. Este cert că este judecată asupra lumii locuite. „Ziua lui Hristos“ are și ea un sens de a face discriminare, iar aceasta este în legătură cu răsplătirea sfinților care vor fi lucrat pentru Domnul și vor fi suferit până la acea zi. Atunci ei vor fi răsplătiți. Se poate ca acest aspect să fi fost trecut cu vederea, dar ce anume nu a fost scăpat din vedere? Oameni eminenți, din dorința de a sublinia importanța harului în răscumpărare și îndreptățirea prin credință au omis, ici și acolo, să lase loc pentru un alt principiu la fel de clar. Apostolul Pavel, dacă este să cercetăm, prin Duhul, ne-ar ține și cu o inimă largă și ne-ar și păzi de a confunda lucrurile care diferă. El este cel care insistă că „prin har suntem mântuiți“ (v. Efes. 2.8) și că „noi toţi trebuie să fim arătaţi înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut“ (2 Cor. 5.10). Nu numai că Dumnezeu va fi îndreptățit prin aceea că noi vom face bilanțul potrivit cu Hristos, ci lucrarea și suferința cu Hristos a celor care sunt ai Săi vor primi ca răsplată poziția cuvenită și se vor arăta, în final, în glorie în împărăție.

Apostolul avea această certitudine și în temeiul acestui fapt aprecia toate cele din prezent. Vedeți 1 Cor. 4-7, 11 și 15 – dacă este să luăm numai o epistolă, iar aceasta nu este cea mai abundentă în exemple cum se întrețese viitorul cu trăirea în prezent. „Ziua aceea“ este și mai mult în gândurile lui pe măsură ce el se apropie de sfârșitul lucrărilor sale, deși știm că chiar de la început el a predicat împărăția. Admir cât de multe cuprinde Pavel și, de asemenea ceea ce este de admirat la oricine evită laxitatea morală și falsitatea având capacitatea spirituală pentru a face acestea. Nu este potrivit ca un creștin să fie îngust, dar cine oare nu poate vedea tendințe de a fi îngust într-o privință sau alta? Puteți fi siguri că aceasta nu numai că reprezintă slăbiciune, ci chiar este un pericol indiferent unde s-ar manifesta. Oricum ar fi, consider că până și îngustimea dacă este pentru adevărul lui Dumnezeu este mult mai bună decât nesiguranța indiferentă și liberalismul prefăcut în lucrurile divine, care sunt din ce în ce mai mult o cursă în aceste zile rele.

La apostol și în predicarea lui vedem contrariul acestor atitudini. Tocmai omul față de care suntem cel mai profund îndatorați pentru evanghelia harului lui Dumnezeu prezentată așa cum nu a mai făcut-o nimeni sub acel aspect cere se numește evanghelia gloriei lui Hristos, a predicat în același timp, în mod cât se poate de hotărât, și împărăția lui Dumnezeu. Niciodată nu s-a temut de revolta celor ignoranți că acesta ar fi un lucru inferior. Numai cei pripiți și cu mintea îngustă spun așa ceva, nefiind capabili să cuprindă mai mult decât o singură idee și fiind dispuși să fie plini numai de aceea. Dar apostolul prezintă o minunată lărgime și elasticitate, care acordă importanța cuvenită fiecărui mesaj al revelației lui Dumnezeu, care nu își permite să aleagă din scriptură ci ia și folosește mărturia lui Dumnezeu așa cum este dată. Cred că noi chiar reducem efectele adevărurilor redescoperite prin har când ne permitem să gândim că în zilele noastre numai acest adevăr sau acela este important. Binecuvântarea noastră are caracteristica specială că am ajuns la un loc larg - deși această poziție este disprețuită de necredincios - și că nici un adevăr nu este nepotrivit ci tot adevărul are valoare astăzi. Susțin că acesta este un aspect important pentru noi ca să evităm îngustimea de a ne închipui că acele lucruri care au mai mare influență asupra minților noastre ar avea o valoare deosebit de mare în raport cu altele.

Aceasta este o cursă de temut deoarece a condus la constituirea multor secte pornind de la câte o minte care și-a însușit, sau, mai curând a fost captivată, de o idee favorită sau chiar de un adevăr favorit. Consider că preferințele pentru câte un adevăr constituie înclinații sectare și că adevărata binecuvântare pe care Dumnezeu ne-a dat-o în aceste zile nu stă atât în a ne însuși un adevăr sau altul, pe care să îl considerăm a fi mai importat decât îl socotesc alții a fi, ci în aceea că inima este deschisă pentru a primi adevărul în toată întinderea lui și a primi adevărul legat de persoana lui Hristos ca fiind singurul mijloc de eliberare, dacă prin har umblăm în puterea Duhului evitând orice îngustime. De asemenea, vom descoperi că aceasta este deosebit de important pentru sfințenia practică deoarece suntem atât de slabi încât am lua numai ceea ce ne place și ceea ce, la un moment dat, se potrivește caracterului, obiceiurilor, poziției, împrejurărilor și capacităților noastre, pe când

ceea ce dorim este să detectăm și să judecăm eul spre a fi salvați de dominația lui. Este nevoie nu de ceea ce cruță întotdeauna carnea, ci de ceea ce dă morții mădularele noastre pământești și de ceea ce, în iubirea divină, se potrivește nevoilor sufletelor din jurul nostru și, mai presus de orice, se potrivește gloriei Lui, care ne-a revelat nu numai o parte a gândurilor Sale, ci totul. Astfel, după cum bine s-a spus, particularitatea poziției pe care se cuvine să o avem este tocmai universalitatea ei. Adică, nu numai o anumită parte sau fază a adevărului, indiferent cât de binecuvântată ar fi aceasta, ci adevărul în toată plenitudinea lui, așa cum este dat ne este mijlocul divin prin care suntem feriți de a ne forma imagini particulare și ne transmite lărgimea harului și adevărului lui Dumnezeu și căile lui pentru noi în lume. „Toate sunt ale voastre“. Orice, punând accent pe ceva specific, tinde să constituie un partid scoțând în evidență o anumită persoană sau concepțiile cuiva ca centru pentru grupare este condamnat.

De aceea consider că, în timp ce ținem cu tărie, de exemplu, speranța scumpă a gloriei lui Hristos și tot ce ține de descoperirea ei, și anume biserica în relațiile și cu privilegiile ei cerești, este important să privim orice alt aspect la locul lui. Apoi, individul este important, după cum și trupul este important, și, într-un anumit sens, este chiar mai important. Dar, mai presus de orice, consider că a-L avea pe Hristos înainte este mult mai important decât creștinul individual sau decât trupul. Și, într-adevăr, pentru ca atât sfinții în mod individual cât și trupul să aibă toate beneficiile, trebuie menținută gloria lui Hristos, și aceasta în egală măsură ca om înălțat în cer și ca persoană divină în plinătatea harului Său pe pământ, dar fiind, în același timp, și om în ascultare deplină, care niciodată nu a căutat să-Și facă voia Lui și nu dorit nimic altceva decât voia Tatălui care L-a trimis.

Cum am atins acest subiect, voi mai face o remarcă spre a fi de folos celor care doresc să cunoască gândurile pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, și anume că o frază este deseori înțeleasă greșit deși sensul ei este extrem de clar. În 1 Ioan 1.1: „Ceea ce era de la început“ – nu se referă la Hristos în eternitate sau în cer, ci la El pe pământ: atât de greșit este principiul de a ne îndrepta atenția spre ceea ce pare a fi cel mai apropiat obiect sau cel mai înalt punct de vedere. Realitatea este că aceasta constituie o cursă deoarece lucrarea puternică a răscumpărării și poziția pe care a ocupat-o Hristos pot fi privite prea mult sub aspectul consecințelor ei pentru noi. Există pericolul ca tocmai ceea ce ne aduce binecuvântări atât de mari să ajungă să devină pentru noi mai important decât ceea ce L-a glorificat sub aspect moral pe Dumnezeu Tatăl. Pentru a înțelege acestea trebuie să privim nu la locul nostru în cer și la privilegiile noastre ci la persoana lui Hristos și la lucrarea Lui în toată întinderea ei. În această privință, manifestarea lui Hristos pe pământ are cea mai mare importanță. Acesta este începutul prezenței Sale și al căii Sale pe pământ. La începutul Evangheliei după Ioan El este prezent înainte să fi fost creat vreun lucru. Singurul Fiu care este în sânul Tatălui a spus despre El. Lucrarea pune temelia pentru asocierea cu El, dar manifestarea Lui pe pământ este începutul revelației lui Dumnezeu în har. Urmează, la timpul potrivit, răscumpărarea și unirea cu El în locurile cerești și toate celelalte. Trebuie astfel să lăsăm loc pentru tot adevărul. Dacă cineva se ocupă numai cu un aspect al adevărului rezultă mult rău pentru sufletul lui și pentru ceilalți.

Aici s-ar potrivi câteva cuvinte cu privire la subiectul menționat destul de des: diferența dintre evanghelia harului și evanghelia gloriei. Evanghelia harului lui Dumnezeu este expresia cea mai cuprinzătoare, iar evanghelia gloriei lui Hristos este o parte a celei dintâi. De aceea este greșit să punem una în opoziție cu cealaltă, deși putem face deosebirea între ele și fiecare își are rostul ei deoarece ambele sunt în cuvântul lui Dumnezeu. Ideea că una dintre ele ar fi mai avansată decât cealaltă este o gafă. Evanghelia harului lui Dumnezeu include și evanghelia gloriei lui Hristos, dar cuprinde mult mai multe aspecte. Ea cuprinde descoperirea răscumpărării, așa cum este, de pildă, în Epistola către romani – ispășirea prin sângele Lui (v. Rom. 3.25) și cuprinde moartea și învierea Lui cu toate consecințele ei extrem de importante. Pe de altă parte, privind numai la evanghelia gloriei, toate aceste aspecte sunt omise, iar sufletele transportate de ceea ce este nou sunt în pericol să socotească a fi puțin important ceea ce este foarte profund, și aceasta chiar în mod neintenționat. Să fim atenți să nu cumva să construim un sistem în loc să ne supunem adevărului. Sigur că o persoană evlavioasă ar construi un asemenea fără să-și dea seama, dar faptul în sine este ceva grav.

Dacă primul capitol prezintă viitoare distrugere a Iudeei din cauza coruptiei poporului și a conducătorilor și grozăviile zilei Domnului care se va abate asupra traiului lor egoist și a lucrurilor deșarte în care se încredeau ei, în capitolul al doilea avem o chemare la pocăință. „Strângeţi-vă şi adunaţi-vă, naţiune fără ruşine, înainte de a se da hotărârea, înainte de a trece ziua ca pleava, înainte de a veni asupra voastră mânia aprinsă a lui Yahve, înainte de a veni asupra voastră ziua mâniei lui Yahve!“ Este o chemare ca ei să se smerească înaintea Domnului. „Căutaţi-L pe Yahve, voi toţi cei blânzi ai ţării“. Vedem aceste două chemări: națiunii îi este adresat avertismentul cuvenit, dar rămășiței credincioase a iudeilor îi este adresat un apel serios – aceștia din urmă fiind „cei blânzi ai țării“. „Căutaţi-L pe Yahve, voi toţi cei blânzi ai ţării, voi care aţi împlinit judecata Sa! Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia! Poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Yahve“.

Pe tot parcursul scripturii vedem că aceasta este partea evreului evlavios. Ei nu așteaptă să fie răpiți la cer așa cum așteptăm noi, ci speră să fie ascunși pe pământ. Ei nu sunt scoși din scenă ca apoi să fie judecați cei răi și nici nu se vor arăta împreună cu Domnul venind din cer în ziua aceea, ci vor fi ascunși în ziua mâniei Lui. Este exact opusul a ceea ce este rânduit pentru creștin, deși ambii vor fi binecuvântați. Când va veni ziua aceea noi vom veni împreună cu Acela care aduce acea zi, iar ei, prin îndurarea și fidelitatea Lui, vor fi ascunși în ziua când va fi judecată lumea. În loc să meargă în casa Tatălui, ei vor avea camerele lor ascunse pe pământ. Aceasta este ceea ce arată clar Isaia (cap. 26) în relatarea amănunțită cu privire la ziua aceea. „Vino, poporul Meu, intră în camerele tale şi închide-ţi uşile după tine“ (v. Isai1 26.20-21). Dar înainte de zorii acelei zile noi vom intra în locuințele cerești sau în casa Tatălui. Noi vom fi luați și vom fi acolo înainte ca judecățile să înceapă. Comparați cu Apocalipsa 4 și 5. Când va veni ziua aceea, noi. În loc să fim ascunși, ne vom arăta, în timp ce evreii (bineînțeles numai cei evlavioși) nu vor fi văzuți, sau cel puțin vor intra în camerele lor până ce va fi trecut mânia. Acea ascunzătoare le este pregătită prin mila lui Dumnezeu. Ceva asemănător vedem în Apocalipsa 12, unde Dumnezeu i-a pregătit femeii in loc în pustie. Este, în esență, același adevăr, fie înainte de venirea zilei, fie la venirea ei. „Ascunde-te pentru puține clipe, până va trece mânia“. Este vorba despre mânia lui Dumnezeu care se revarsă asupra națiunilor, dar în special asupra evreilor apostați. Această mânie cuprinde ambele aspecte, dar este evident că ea nu are nimic cu creștinul. El este chemat afară din lume și nu are parte de ceea ce au oamenii pe pământ și este îndreptățit să aștepte speranțele cerești ce se vor împlini când va fi împreună cu Hristos.

Dar nici evreii credincioși de la sfârșitul veacului nu vor avea speranțele creștinilor, ci ei se vor putea bucura de împlinirea speranțelor lor numai după ce vrăjmașii vor fi distruși în urma judecăților divine, pe perioada cărora ei vor fi păziți de Dumnezeu. „Pentru că, iată, Yahve iese din locul Său ca să pedepsească“. Dar speranța noastră este să fim luați la locul Domnului înainte ca El să iasă din acel loc pentru a Se răzbuna. Astfel, în toate privințele, poziția și speranțele creștinilor se deosebesc chiar și de cele ale rămășiței credincioase ale poporului care va rămâne pe pământ după cei ei vor fi fost luați.

Noi ieșim spre a-l întâlni pe Mire și speranța noastră este venirea Lui cu pace spre a ne lua. Nici vorbă ca sfinții cerești să aibă parte de un necaz deosebit sau ca ei să fie ascunși. Aceasta va avea loc cu rămășița evlavioasă a evreilor atunci când Domnul îi va răsplăti pe frații lor

după carne care se vor fi făcut vinovați și pe națiuni. În mod obișnuit, mulți confundă speranțele creștinului cu cele ale rămășiței, pe când o mai bună cunoaștere a scripturilor le-ar arăta că ele se deosebesc.

Diferența esențială rezultă din faptul că un creștin nu este un om al lumii, după cum nici Hristos nu este din lume, și tocmai de aceea el așteaptă să fie luat de pe pământ. Prin urmare, acest aspect nu numai că este valabil, sub aspect moral, din momentul în care omul este adus la Dumnezeu, ci este o caracteristică permanentă de la chemarea lui până la sfârșit. Nu spun că este numai de la convertirea lui. Convertirea este un eveniment deosebit de important, care se produce în orice suflet născut din nou, fie el evreu sau dintre națiuni. Este o certitudine însă, că la punerea deoparte a credinciosului pentru Hristos, care are loc prin puterea Duhului Sfânt, el este chemat să abandoneze tot ce este pe pământ pentru Dumnezeu care Se arată în Hristos. Rezultatul acestei chemări a creștinului este că el va fi luat în cer cu Domnul fără ca lucrurile sau oamenii să se schimbe. Lumea va continua. Creștinul aude ceea ce lumea nu aude și el vede o glorie care este invizibilă pentru omul natural. Dacă liderii lumii acesteia ar fi văzut această glorie, atunci ei „nu l-ar fi crucificat pe Domnul gloriei“. Dar noi o vedem. Prin urmare, partea noastră este să fim chemați, de la cel dintâi la cel din urmă, și așa va fi când Hristos va veni să ne ia. Atunci, după cum am remarcat deja, vom fi luați în camerele Lui – nu va fi numai a intra în niște camere de pe pământ, ca evreii în ziua din urmă, spre a fi ascunși până ce va trece mânia. În ziua harului, noi suntem chemați pentru cer, iar ei vor fi ascunși în camerele lor în timpul mâniei lui Yahve. În acel timp ei vor fi puși deoparte pentru Yahve și apoi El va ieși spre a pedepsi pe locuitorii pământului, în timp ce, pe tot parcursul perioadei în care Dumnezeu se ocupă cu biserica Lui pe pământ, locuitorii pământului sunt lăsați să-și urmeze căile lor. Singura mărturie către ei este cea a harului, poate-poate vor auzi și vor crede.

Apoi avem avertismentul cu privire la ceea ce va avea loc în ziua mâniei lui Yahve, lucruri care, fără-ndoială, s-au împlinit numai parțial și care se vor împlini deplin. „Gaza va fi părăsită şi Ascalonul va fi un pustiu. Asdodul va fi alungat ziua în amiaza mare şi Ecronul va fi dezrădăcinat“. Acestea erau cetăți ale filistenilor. „Vai de cei care locuiesc pe malul mării, naţiunea cheretiţilor! Cuvântul lui Yahve este împotriva voastră, Canaanule, ţară a filistenilor! Şi te voi nimici încât nu va mai fi nici un locuitor. Şi ţărmul mării va fi un loc de păşune, cu peşteri pentru păstori şi stâne pentru oi. Şi ţărmul va fi al rămăşiţei casei lui Iuda; ei îl vor paşte“. Aceasta este clar că nu s-a împlinit complet. „Seara se vor culca în casele Ascalonului; pentru că Domnul Dumnezeul lor îi va cerceta şi-i va întoarce pe captivii lor“. De fapt, evreii au fost risipiți pentru o perioadă și mai lungă de atunci. Captivitatea din zilele lui Nebucadnețar este nimic pe lângă risipirea lor până la marginile pământului în urma distrugerii Ierusalimului de romani.

„Am auzit insulta Moabului“ – deci nu numai filistenii, cei de la vest, ci și Moabul și alții de la este trebuie să fie judecați pentru vrăjmășia lor plină de mândrie. „Am auzit insulta Moabului şi batjocurile fiilor lui Amon, cu care au insultat pe poporul Meu şi s-au ridicat cu mândrie împotriva hotarului lor. De aceea, viu sunt Eu, zice Yahve al oştirilor, Dumnezeul lui Israel, Moabul va fi negreşit ca Sodoma şi fiii lui Amon ca Gomora, o stăpânire a urzicilor şi ocne de sare şi un pustiu pentru totdeauna. Rămăşiţa poporului Meu îi va prăda, şi cei rămaşi ai naţiunii Mele îi vor stăpâni. Aceasta vor avea ei în schimb pentru mândria lor, pentru că au batjocorit şi s-au înălţat împotriva poporului lui Yahve al oştirilor. Yahve va fi înfricoşător pentru ei, pentru că va face pe toţi dumnezeii pământului să piară de foame; şi toate insulele naţiunilor se vor închina înaintea Lui, fiecare din locul unde este“.

Aici nu este vorba despre Fiul lui Dumnezeu, cel care a fost respins, care întoarce sufletele de la tradiția apărată cu gelozie de oameni religioși și, prin puterea Duhului, deschide ușa harului Tatălui, aspecte ce caracterizează perioada actuală, în care nici Ierusalimul, nici Samaria nu sunt mai sfinte decât Japonia sau Sierra Leone, ci Hristos, prin credință, desființează omul cel vechi și carnea și formele dispar în fața puterii Duhului Sfânt venit în urma răscumpărării. În perioada pe care o contemplă Țefania nu există o asemenea desființare a poziției speciale, de favoare manifestată în mod vizibil, așa cum este în Ioan 4.21-24, cum cunoaștem noi acum și cum s-ar cuveni să cunoască creștinătatea. Prin urmare nu este pronunțată nici o sentință de moarte asupra vechilor ceremonii, ci numai, ca în Maleahi 1.11, este o închinare liberă pentru „fiecare din locul unde este“, chiar din insulele națiunilor.

Este evident faptul că marea schimbare pe pământ care va fi înlăturarea completă a idolatriei așteaptă încă executarea judecății divine. Putem vedea clar că idolatria continuă, cele mai grave forme ale ei fiind chiar în creștinătate deoarece nimic nu este mai rău decât idolatria acolo unde este chemat numele lui Hristos și nu există caracteristică mai semnificativă în creștinătate decât predominanța romano-catolicismului, care este în esență idolatru, aceasta pe lângă monstruoasa pretenție a Papei de a stăpâni, care este o deșertăciune contrară lui Dumnezeu. Ce altceva este idolatria decât închinarea la imagini, indiferent sub ce formă, închinarea la sfinți și la Facioara Maria? Indiferent ce ar gândi cineva cu privire la bisericile orientale, aș spune că idolatria nu este deloc caracteristică protestantismului, ci mai curând este caracteristică încăpățânarea și cel mai rău lucru îl constituie voința proprie care se ridică până la a judeca cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este viciul public al protestantismului stricat care tinde spre raționalism. Dar sistemul ritualist este altă rădăcină a răului, care nu numai că tinde spre idolatrie, ci chiar este idolatru (v. Galateni 4.9-10). Totuși nu aș putea numi protestant acest sistem. Știm cu toții că o parte însemnată dintre reformații din această țară și din altele cade în ritualism și se coace spre o revenire la Roma, care va avea loc atunci când aceasta va conveni ambelor părți.

După ce am văzut judecata divină asupra vecinilor lor, vedem cum judecata se abate și asupra unora dintre cei care, deși sunt departe, au avut relații cu poporul ales – etiopienii din sudul îndepărtat și Asiria din nord-est: „Voi, etiopienilor, şi voi veţi fi ucişii sabiei Mele. Şi El Îşi va întinde mâna împotriva nordului şi va nimici Asiria; şi va face Ninive o pustietate, un loc al secetei, ca un pustiu“.

Pentru oricine, cu excepția celor care îi consideră pe profeți a fi niște impostori, este evident că această rostire a lui Țefania trebuie că a fost înainte de nimicirea cetății Ninive. Fără-ndoială, el a trăit în timpul domniei lui Iosia. „Şi turme se vor culca în mijlocul ei, tot felul de animale; şi pelicanul şi ariciul vor petrece noaptea pe capetele stâlpilor ei. Un glas va cânta la ferestre, pustiirea va fi pe praguri, pentru că El a dezgolit lucrarea de cedru. Aceasta este cetatea care se veselea, care locuia în siguranţă, care zicea în inima ei: «Eu, şi nici una în afară de mine!» Cum a devenit un pustiu, un culcuş pentru fiare! Oricine va trece pe lângă ea va fluiera, va face semn cu mâna“. Astfel vom vedea că este o judecată care cuprinde două categorii: națiuni din vecinătate și națiuni îndepărtate, pentru a arăta caracterul judecății universale asupra lumii. Este ziua lui Yahve pe pământ.

Dar urmează o amenințare și mai apropiată pentru evreu: „Vai de cea care este răzvrătită şi stricată, de cetatea asupritoare!“ Nu este vorba despre Ninive, ci de Ierusalim. Cel mai solemn cuvânt al lui Dumnezeu este întotdeauna cel adresat poporului Său, cetății Sale și sanctuarului. Judecata trebuie să înceapă de la casa Lui. Se poate ca denunțurile să se încheie cu aceasta, dar cu aceasta începe judecata. De aceea, cu acest vai se încheie toate. „N-a ascultat glasul, n-a primit corectarea, nu s-a încrezut în Yahve, nu s-a apropiat de Dumnezeul ei! Căpeteniile ei în mijlocul ei sunt lei care răcnesc; judecătorii ei sunt lupi de seară, care nu lasă nimic pentru dimineaţă“. Vedem întâi cum au eșuat față de

Yahve și apoi față de toți ceilalți: prin cruzime în asuprire, și au și persistat în aceasta. Nerușinarea în rău odată ce se dedau la rău caracterizează întotdeauna căderea celor care au avut o lumină mai clară dar sau abandonat-o. Nu există nimic mai binecuvântat ca lumina de la Dumnezeu atunci când inima se scaldă în ea și conștiința este mișcată de ea, dar nu este nimic mai grozav decât atunci când această lumină este disprețuită și ajunge să numai o expresie verbală. „Profeţii ei sunt deșerți [N. tr.) Darby „deșerți“, KJV aprox. „ușuratici“, Segond „îndrăzneți“, Diodati ca și Darby.], oameni înșelători“. Ei erau cei care s-ar fi cuvenit să cunoască mai bine decât oricine gândul lui Dumnezeu. „Preoţii ei profanează locaşul sfânt, încalcă legea. Yahve cel drept este în mijlocul ei; El nu face nici o nedreptate. Dimineaţă de dimineaţă scoate la lumină judecata Sa; ea nu lipseşte; dar cel nedrept nu ştie de ruşine“. El rămâne credincios, ceea ce este cu atât mai rău când cel nedrept este un israelit și nu unul dintre păgâni.

În consecință, urmează ceea ce Yahve va face nu numai păgânilor ci Ierusalimului. „Am nimicit națiuni, turnurile lor sunt pustiite; le-am pustiit străzile, încât nimeni nu trece pe ele. Cetăţile lor sunt distruse, încât nu este nici un om, nu este nici un locuitor. Am zis: «Numai teme-te de Mine, primeşte corectarea»; astfel locuinţa ei nu va fi nimicită, oricum aş pedepsi-o. Dar s-au sculat devreme şi şi-au stricat toate faptele lor“. Dacă Yahve S-a ridicat devreme pentru a le adresa mesaje și avertismente, ei s-au ridicat devreme pentru a-și face poftele lor rele. Urmează deci sentința: „De aceea, aşteptaţi-Mă, zice Yahve, până în ziua în care Mă voi ridica pentru pradă. Pentru că hotărârea Mea este să adun naţiunile, să strâng împărăţiile, să-Mi vărs furia asupra lor, toată mânia Mea aprinsă; pentru că tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele“.

Dar ziua judecății celor vii introduce epoca binecuvântării pământului, după cum spune un profet anterior: „anul de îndurare al lui Yahve și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru“ (Isa. 61.2). Cât de ciudat că oameni buni au trecut cu vederea ceea ce cuvântul lui Dumnezeu spune atât de clar! Dar așa este puterea de a orbi a tradiției. „Pentru că atunci voi da popoarelor o buză curată, ca toate să cheme Numele Domnului, să-I slujească într-un gând“. Aceasta nu înseamnă poporul Israel, ci relația lui Yahve cu națiunile. Dar de aici nu rezultă că este o prezicere despre răspândirea creștinismului și limitarea idolatriei în lume. Când s-a răspândit creștinismul nu a avut loc nici o desființare a idolatriei nici aici, nici în alte regiuni de pe glob, și aceasta cu atât mai puțin va putea opri ridicarea sistemelor anti-creștine cu toate urâciunile lor, în timp ce regiuni întinse vor rămâne încă scena pe care se vor desfășura cele mai degradante acte de idolatrie. Scriptura ne spune despre o epocă viitoare, deosebită de cea actuală și înainte de judecata de la tronul cel mare și alb (Apoc. 20), în care îndurarea divină va binecuvânta națiunile pe toată întinderea pământului. Aceasta nu este perioada creștină.

Apoi mai citim: „De dincolo de râurile din Cuş Îmi vor aduce un dar de mâncare cei care se roagă Mie“. Acești închinători care se roagă vor veni de dincolo de râurile lui Cuș, adică Nilul și Eufratul, care sunt în jurul lor [N. a.) Sensul nu este acela spre care înclină Dr. Henderson, că ar fi un popor la vest de Abisinia, numit Falashas. Isaia (18.1) spue că o națiune de dincolo de râurile lui Cuș (deoarece era un Cuș asiatic și un Cuș african) va interveni pentru Israel, dar aceasta nu va avea rezultat. Aici Yahve promite că evreii vor aduce jertfele lor de dincolo de sediile vechilor lor vrăjmași puternici.]. În ziua aceea va fi înlăturată rușinea din trecut a evreilor. Nu numai că ei vor trece printr-o pocăință profundă și se vor jeli, ci ocara lor va fi înlăturată. Va dispărea orgoliul deșert și ei vor fi cei blânzi pe pământ. Este vorba nu despre evanghelie ci despre perioada mesianică, după executarea judecății de care am vorbit. Este deci imposibil să introducem aici extinderea creștinătății, care nu a desființat idolatria, ci, după răsturnarea Imperiului roman, a căzut într-o apostazie larg răspândită. Prin urmare, până și adepții unei interpretări atât de largi sunt nevoiți să recunoască faptul că această profeție s-a împlinit numai parțial. În nici un caz nu se poate spune că în creștinătate există „un singur gând“ în slujba Domnului. Nu înțeleg ei că numai după ce judecata divină se va fi revărsat asupra națiunilor strânse laolaltă va aduce Yahve marea schimbare în bine spre gloria Sa? Este vorba despre binecuvântarea împărăției de pe pământ a Domnului nostru.

Odată cu judecata lui Dumnezeu asupra națiunilor Israel va căpăta o inimă nouă și Ierusalimul va fi apărat de glorie. Atunci va avea loc schimbarea fluxului îndurării divine, când se vor împlini deplin și pentru totdeauna toate promisiunile. „În ziua aceea nu te vei ruşina de toate faptele tale, cu care ai păcătuit împotriva Mea. Pentru că atunci voi îndepărta din mijlocul tău pe cei care se veselesc de mândria ta şi nu te vei mai îngâmfa datorită muntelui Meu celui sfânt“. Fără nici o îndoială, acesta este rodul harului, dar cine vede în aceasta o imagine a stării sub evanghelie nu a înțeles bine. Trebuie să lăsăm loc pentru diferitele dispensațiuni ale cuvântului lui Dumnezeu. Este o altă epocă decât veacul cel rău din prezent. „Şi voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit“. Trebuie să fie integritate morală alături de smerenie autentică pentru ca lor să le fie încredințat tronul. Ei au destinul de a domni: de aceea ei vor cunoaște umilința nu numai prin împrejurări, ci prin har, prin duhul care îi va pregăti pentru măreția viitoare.Iar poporul „smerit și sărac“ își va „pune încrederea în numele lui Yahve. Rămăşiţa lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni“ – păcatele lor au fost atât de notorii pe parcursul lungii și tristei lor pribegii printre națiuni și înșelăciunea a marcat în mod special pe evreii în exil: aceasta poate fi caracteristica unui popor călcat în picioare. Cei cărora le merge cum vor ei își pot permite să fie cinstiți în felul cărnii, dar în cazul unui popor care a fost urmărit timp de secole spre a fi distrus și a fost obiectul jafului și cruzimii, cum au fost evreii, nu trebuie să ne mirăm de necinste. Acolo unde nu este cunoscut harul în Hristos persecuția duce la acest gen de înșelăciune prin vorbă și la nedreptate sub multe alte forme. Dar se apropie schimbarea care este anunțată aici: „Rămăşiţa lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va găsi în gura lor o limbă înşelătoare; ci ei vor paşte şi se vor culca şi nimeni nu-i va înspăimânta“. Va fi înlăturat orice factor exterior care în trecut producea teama și chiar înainte de aceasta harul lui Dumnezeu va produce schimbarea lor morală lăuntrică. Oricum ar fi, nu factorii exteriori vor schimba inima, ci atunci când mintea și conștiința sunt depravate, împrejurările constituie ocazii pentru desfășurarea în practică a răului din lăuntru, care se agravează astfel. Pe de altă parte, în îndurarea Lui, Yahve va face lucrarea lăuntrică și tot El îi va secera pe vrăjmași. Împrejurările se vor schimba în favoarea lor chiar atunci când Yahve va face acea lucrare mare în lăuntrul lor. Aceasta este ceea ce Domnul Isus numește „înnoirea“ (sau regenerarea – Matei 19.28), când cele douăsprezece seminții ale lui Israel vor judeca și vor fi binecuvântate cu o glorie mai mult decât împărătească sub Fiul omului. Deoarece trebuie să reținem că „regenerarea“ nu înseamnă ceea ce se presupune în mod obișnuit, adică o schimbare subiectivă sau o fire nouă căpătată prin nașterea din nou, ci o poziție binecuvântată în care suntem aduși acum prin puterea divină a lui Hristos sau în care vom fi în final în mod public atunci când El va veni în glorie. Sigur că acum numai credința cunoaște aceasta, dar aceasta este nu atât de mult lucrarea Duhului, ci mai curând poziția pe care o căpătăm în virtutea morții Lui.

De aceea citim că suntem mântuiți prin spălarea regenerării (Tit 3, cpmparați cu 1 Petru 3). Nu numai că suntem născuți din nou, ci am abandonat ceea ce este vechi și suntem acum o creație nouă. Sigur că aceasta presupune nașterea din nou, deoarece altfel este doar o formă goală. Acestea două sunt confundate în scrierile ecleziastice și deseori și în slujbele de botez vedem aceeași greșeală pe care au introdus-o mai întâi părinții bisericii. Ei confundau întotdeauna nașterea din nou cu regenerarea. Și puțini protestanți au scăpat de această eroare. Dar ecleziasticii post-apostolici au introdus această eroare. Regenerarea este mai mult decât nașterea din nou, ea presupunând trecerea într-o nouă ordine a lucrurilor sub Hristos, ordine al cărei semn este botezul. Prin urmare, trebuie să spun că toți sfinții au fost născuți din nou de la

început, dar nici unul (în singurul sens adevărat al cuvântului) nu a fost „regenerat“ până la moartea și învierea lui Hristos, când a fost instituit botezul creștin pentru a ilustra acest adevăr. Astfel, consider că este deosebit de important. Deși pot fi botezați mulți care nu au fost născuți din nou, oricine este regenerat trebuie să fi fost anterior născut din nou. Teologii, asemenea părinților bisericii, susțin că oricine este botezat este născut din nou , folosind cele două expresii ca interschimbabile. Dacă un om este botezat, atunci, potrivit sistemului lor, el este regenerat sau născut din nou. Ar părea să fie adevărat că apa regenerării din Tit 3 se referă la botez, dar atunci, după cum consider eu, limbajul din acest pasaj arată că introducerea într-o ordine nouă a lucrurilor în Hristos este însoțită de o fire nouă sau o viață nouă, adică, pe scurt, că această creație nouă presupune viața cea nouă și că ambele sunt legate una de cealaltă. „Dar, când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare“. Nu este vorba numai de omul care este mort în păcate și se recunoaște a fi astfel, ci „ne-a mântuit prin spălarea regenerării“. Nu trebuie să neutralizăm mântuirea, nici să-i scădem importanța. Ar fi periculos ca, atunci când este vorba despre creștin, să luăm mântuirea ca fiind numai în sensul de salvare de ceva exterior.

Cred că marea greșeală predominantă în prezent este aceea de a face „mântuirea“ un cuvânt mult prea ieftin și obișnuit. Mulți creștini evanghelici spun că atunci când un om este convertit este mântuit, deși probabil aceasta este o afirmație prematură. Dacă este cu adevărat convertit, atunci el va fi mântuit, dar este nejustificat să spui că orice persoană convertită este și mântuită deoarece se poate ca acea persoană să mai aibă încă îndoieli și temeri, fie fiind mai mult sau mai puțin sub lege, fie în conștiință. Mântuirea îl eliberează pe cineva de orice sentiment că ar fi condamnat și îl plasează acea persoană înaintea lui Dumnezeu având conștiința eliberării prin Hristos, nu numai înaintea lui Dumnezeu având o dorință sinceră de a duce o viață evlavioasă. Un suflet este convertit numai dacă i-a fost adusă conștiința înaintea lui Dumnezeu, dar se poate ca așa să se simtă mult mai nenorocit și să fie disperat. Spune oare Scriptura că un asemenea om este mântuit? Sigur că nu. Cel care este mântuit ca în Tit este cineva care a fost îndreptățit prin credință și are pace cu Dumnezeu. De aceea pare să fie de folos diferența dintre ceea ce unii numesc a fi în siguranță și a fi mântuit. Nu că aceia care sunt în siguranță se poate să fie pierduți, dar cei mântuiți se poate să nu fi fost eliberați de toate dificultățile și sufletul lor poate să nu aibă odihna credinței. Ei nu sunt în siguranță, ci numai mântuiți. Dar este clar că nu este posibil ca unul care a fost convertit să fie pierdut deoarece viața pe care a căpătat-o este eternă. Se poate întâmpla ca unul care este iluminat și chiar părtaș Duhului Sfânt să fie totuși pierdut. O asemenea afirmație s-ar putea să fie surprinzătoare pentru unii, dar aceasta este ceea ce ne spune clar Evrei 6 și nici un credincios nu trebuie să se teamă câtuși de puțin să stea înaintea cuvântului lui Dumnezeu. A afirma aceasta înseamnă numai a repeta ceea ce spune scriptura: dacă îi putem ajuta pe unii să înțeleagă, aceasta este altă chestiune. Indiferent cât de clar și de sigur ar fi adevărul, cu unii se poate să nu reușim. Este destul de ușor să prezentăm scriptura și aceasta ar trebui să fie suficient.

De aceea este o greșeală să consideri ca fiind mântuită vreo persoană care nu are o relație fericită cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus. Astfel, de exemplu, Corneliu, în mod evident, înainte ca Petru să fi venit la el, era convertit și nu numai un om care se auto-îndreptățea, dar este evident că el nu a fost mântuit până ce Petru nu i-a predicat cuvântul și el și casa lui au primit evanghelia lui Dumnezeu. Nu în acel moment au ajuns ei să fie născuți din nou, ci atunci au primit Duhul lui Dumnezeu și atunci cine mai putea opri apa? Ei erau mântuiți. Așa consider eu că stau lucrurile. Nu este vorba de o diferență între convertire și naștere din nou, cuvinte care prezintă doar aspecte diferite ale aceleiași realități. Nașterea din nou este ceea ce are loc în om, pe când convertirea este întoarcerea la Dumnezeu. Dar sufletul născut din nou este convertit și sufletul convertit este născut din nou. Asemenea deosebiri pot fi destul de adevărate, dar se cere să fie tratate cu mult mai multă atenție decât sunt tratate de obicei deoarece aceia care le-ar putea trata așa cum se cuvine cu greu ar gândi că merită efortul. Cum aceste diferențe nu prezintă o valoare practică pentru suflet sau înaintea Domnului și nu dau un sens deosebit cuvântului lui Dumnezeu, mai bine evităm să ne ocupăm cu ele. A insista asupra lor mi se pare că ar însemna a trata sufletele în mod ușuratic. S-ar cuveni chiar să ne cerem scuze pentru a fi spus prea multe pe această temă, asupra căreia îi avertizez pe toți, în special pe cei tineri care se bucură de adevăr, pentru ca să nu se preocupe cu nuanțe de deosebire care nu sunt deloc semnificative. Cuvântul produce convertirea în orice suflet care îl primește sau putem spune că are loc întoarcerea la Dumnezeu și pentru ca aceasta să fie reală trebuie să fie viață adevărată, nu numai un efort al firii. Și dacă este viață, atunci acea persoană se întoarce la Dumnezeu. Numai dacă viața este slabă se poate întâmpla ca întoarcerea la Dumnezeu să nu se manifeste. Nu putem afirma că există viață dacă nu se manifestă întoarcerea la Dumnezeu. Putem spera că viața și convertirea sunt prezente, dar trebuie să simțim că este ceva profund în neregulă dacă există ceva îndoielnic cu privire la un suflet. Este periculos să fim prea optimiști sau să nutrim speranțe neîntemeiate atunci când nu este nimic care să înlăture îndoielile. Nesiguranța în această privință este o stare nefericită, dar cea mai slabă mișcare spre Dumnezeu nu trebuie să fie oprită. Este bine să te îngrijești de un suflet care se află într-o asemenea stare, să îndemni și să avertizezi pentru a-l ajuta să depășească dificultățile.

Aș mai adăuga o remarcă în legătură cu „convertirea“ și anume că scriptura folosește acest termen nu numai în legătură cu prima întoarcere la Dumnezeu ci și pentru o nouă întoarcere spre El a cuiva care s-a depărtat. Aceasta este de fapt principala deosebire dintre convertire și nașterea din nou deoarece nașterea din nou are loc o singură dată pe când convertirea se poate repeta. Cu toate că acest cuvânt are și alte întrebuințări în limba noastră, fapt este că scriptura folosește cuvântul atât pentru întoarcerea la Dumnezeu cât și pentru întoarcerea din nou spre El a cuiva care s-a depărtat de El. Adică ea cuprinde nu numai ceea ce noi numim restaurarea sufletului, cum și Petru, după prima sa convertire a fost convertit (Luca 22). Aici restaurarea poate fi o parafrazare reușită, dar adevăratul sens al cuvântului este acela de convertire. Cu toate acestea, în frazeologia modernă, mai ales în mediul calvinist, este considerată a fi numai lucrarea de la început. Dar nu este bine așa. Aceia care consideră că nașterea din nou este tot una cu mântuirea ajung la o folosire nepotrivită a limbajului scripturii dacă nu chiar la o învățătură rea. Orice eroare are efecte de acest fel: te pune împotriva scripturii. Și aceasta nu trebuie considerat a fi ceva neînsemnat. Deși nu trebuie niciodată să forțăm pe cineva, nu trebuie să avem nici cea mai mică îndoială că nașterea din nou nu este același lucru ca mântuirea și că această deosebire este importantă. Dacă identifici nașterea din nou cu mântuirea atunci poți ajunge să gândești că atunci când se spunea despre Corneliu că era un om evlavios și care se ruga și dădea milostenie, el era, de fapt, numai un om al formelor. Dar Dumnezeu ținea cont de ceea ce făcea el. Sigur că el era un om desosebit între cei dintre națiuni și nu am nici o îndoială că a fost o alegere înțeleaptă ca el să fie primul dintre națiuni căruia să îi fie vestită evanghelia. Eu nu am nici cea mai mică dificultate deoarece același principiu se aplică la orice sfânt din Vechiul Testament. Aici particularitatea este aceea că un om evlavios dintre națiuni devine creștin și primește ceea ce numim mântuire nu când a fost născut din nou sau convertit, ceea ce se poate să fi avut loc cu mult timp înainte, ci odată ce aude evanghelia.

După aceea cele două fenomene au avut loc concomitent. Dar este uneori important s ne amintim acest fapt deoarece, se poate să aibă loc nu numai convertirea și nașterea din nou ci și mântuirea odată cu aceasta, deși cred că niciodată exact în aceeași clipă. Mă îndoiesc că vreodată de la începutul lumii vreun suflet a cunoscut exact în aceeași secundă și convertirea și mântuirea. Și admir înțelepciunea lui Dumnezeu că nu este așa deoarece, dacă ar fi așa, atunci ar fi vătămător pentru suflet ca acesta să nu-și simtă nici o clipă vinovăția și toate

felurile de păcate, ci să ajungă imediat într-o pace desăvârșită cu Dumnezeu fără nici o perioadă de timp în care să treacă prin cel mai necesar exercițiu moral. Consider că o asemenea tranziție instantanee ar fi o adevărată pierdere și nu un câștig. Este adevărat că sufletul capătă viața imediat ce Îl primește pe Domnul Isus și, tot așa, capătă iertarea imediat ce se pleacă sub evanghelie. Dar se cuvine să lăsăm fiecare lucru la locul cuvenit fără să ne grăbim să alcătuim un sistem care nu este în acord nici cu scriptura, nici cu experiența.

Cele mai multe epistole ne vorbesc despre mântuire ca despre ceva viitor. Dar aici am vorbit despre mântuire ca fiind un fapt împlinit, cum este prezentată în Epistola către efeseni și în epistolele pastorale. Dar cei doisprezece care au constituit primul nucleu al bisericii de la Efes este clar că fuseseră convertiți și că au fost într-o stare de tranziție până să primească darul Duhului Sfânt în numele Domnului Isus. ei erau ucenici care se strângeau laolaltă fără a cunoaște altă mărturie decât cea a botezului lui Ioan. Nu erau ei oare convertiți? Erau tot atât de întorși la Dumnezeu pe cât era Botezătorul și convertirea lor era reală, dar, cu toate acestea, ei nu primiseră încă Duhul Sfânt. Acesta este u caz clar și a fost cu mulți ani după Cincizecime.

Cuvântul „mântuire“ mai are și alt sens în Timotei, și anume unul providențial. „Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor“ (1 Tim. 4.10). Pentru Timotei și Tit adevărul mântuirii avea deja efecte și acest subiect este privit din același punct de vedere. Dar este greșit să gândim în felul obișnuit oamenilor. Deoarece este scris „El ne-a mântuit“ ei presupun că imediat ce am crezut am și ajuns să avem toate binecuvântările. Nu știu ca scriptura să spună vreodată așa ceva. Dacă vorbesc fără scriptură, atunci ei nu au dreptul să spună într-un mod atât de categoric că „El ne-a mântuit“, deoarece aceasta nu se spune când am fost atrași prima dată fiind cu sufletul zdrobit și când am fost convertiți cu adevărat, ci este atunci când ne-am supus dreptății lui Dumnezeu și am primit cuvântul adevărului, evanghelia mântuirii noastre.

„Domnul adăuga în fiecare zi la adunare pe cei care urmau să fie mântuiți [N. tr) Așa este în Darby și KJV; Segond și Diodati: „care erau mântuiți“, aproximativ la fel și NIV și NASB]“. Aceasta este, fără-ndoială, p expresie deosebită, care spune despre cei dintre iudei care erau destinați să fie mântuiți, iudeii ca popor fiind pe cale să fie judecați și să fie închiși, cum sunt și în prezent. Cei care vor fi mântuiți sunt rămășița credincioasă, iar ei sunt în prezent adăugați la biserică în loc să fie lăsați în vechea lor poziție de evrei. Trebuie să ne amintim că erau mulți frați, nu numai o sută douăzeci, ci mulți alții din Ierusalim. Aflăm despre cinci sute care L-au văzut odată pe Domnul, toți în același timp, care trebuie să fi venit la Ierusalim pentru sărbătoarea Cincizecimii. Se poate să fi fost mai mulți. Fără-ndoială toți făceau parte din adunarea peste care a coborât la început Duhul Sfânt. Apoi au fost trei mii de suflete care s-au convertit și a fost adăugate la cele de mai înainte și au constituit adunarea în ziua Cincizecimii. Dar aici mântuirea este prin spălarea regenerării. „El ne-a mântuit prin spălarea regenerării“. Nu este o expresie a unui om, ci a lui Dumnezeu, iar botezul este semnul pentru această schimbare a poziției.

Dar, alături de „spălarea regenerării“, mai este și „înnoirea prin Duhul Sfânt“. Consider că spălarea regenerării reprezintă introducerea noastră în poziția cea nouă, care ne este acordată în Hristos, iar înnoirea prin Duhul Sfânt este lucrarea puternică a Duhului în lăuntrul nostru, care ne face să fim potriviți cu acea poziție. Aceasta însoțește acea unire, dar nu cred că acesta este aspectul urmărit aici. Regenerarea este deci noua ordine a lucrurilor în Hristos cel înviat, care face toate lucrurile noi. Fiind creștini, noi avem această poziție nouă în Hristos. Așa spune Romani 8.1: „nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus“. Aceasta este poziția, dar, bineînțeles, mai este și o realitate lăuntrică a celor care au această poziție. Faptul că este o poziție, deci ceva obiectiv, nu înlătură o schimbare subiectivă: rămâne totuși o poziție. Creștinul nu mai este în Adam: el este (adică nu este doar vorba că va fi odată) în Hristos Isus. Alături de aceasta el a primit și o viață adevărată. Despre aceasta spune versetul 2, care corespunde înnoirii prin Duhul Sfânt. „Pentru că legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului şi a morţii“.

Astfel, este lucrarea Duhului și nu numai că această lucrare este autentică într-o fire nouă, ci lucrarea lăuntrică a Duhului este în acord cu poziția noastră nouă. De aceea despre lucrarea de înnoire prin Duhul Sfânt este scris: „L-a turnat din belşug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru“ (Tit 3.6). Aceasta este poziția deplină și viața creștinului în puterea Duhului Sfânt.

Astfel, în acest text sunt trei lucruri. În primul rând este afirmată clar mântuirea; în al doilea rând este poziția căpătată prin spălarea regenerării și; în al treilea rând, este firea cea nouă și puerea creștinului prin Duhul Sfânt. Mântuirea o avem prin harul lui Dumnezeu. Urmează apoi ceea ce ne așează în poziția cea nouă și dă o mărturie exterioară despre această poziție, iar, în ultimul rând, este puterea cea nouă a Duhului, manifestată în firea cea nouă, aceasta însoțind poziția creștinului. Consider că este prezentat rezultatul general și apoi mijloacele prin care s-a ajuns la acest rezultat. Cel mai important fapt este că El ne-a mântuit și aceasta aduce bucurie din belșug. În Ioan 10, în schimb, este „viață din belșug“, adică viața în puterea deplină a învierii. Aici se spune că Duhul Sfânt este turnat din belșug. Principala învățătură la Ioan este viața în Hristos, iar aici este plinătatea puterii Duhului în legătură cu lucrarea de regenerare. Cred că expresia „spălarea regenerării“ face și aluzie la botez (sunt de acord cu A.V. în sensul că sensul este acela de „spălare“, nu de lavoar, cum s-au pripit să spună unii critici), deoarece cred că aceasta este ceea ce ilustrează botezul. Botezul nu numai că ilustrează moartea lui Hristos și că eu am murit împreună cu El, ci, după cum vedem aici, ține spre poziția cea nouă. Nu este numai moarte, ci mai mult decât atât și nu este vorba de moarte în păcate, ci de a fi mort față de păcat împreună cu Hristos. A gândi că este numai moarte reprezintă încă un exemplu de situație în care omul își însușește o parte și socotește că acea parte este întregul.

Ceea ce confirmă aceasta este modul în care privește lucrurile Petru. El spune „această imagine, botezul, vă salvează şi acum“ (v. 1 Petru 3.21). Nu este vorba numai despre ceea ce creștinismul spune despre întreaga omenire, ci este semnul lucrării lui Hristos în har, lucrare care este împlinită deplin în ceea ce privește sufletul – mântuirea sufletului. Noi nu avem încă mântuirea trupului, dar avem ceea ce este mult mai important decât orice ar putea fi trupul dacă sufletul nu ar fi mântuit. Prin urmare, nu este numai un act de spălare pentru a înlătura murdăria cărnii. După cum ni se spune, este cererea unei conștiințe bune prin învierea lui Isus Hristos. Expresia folosită este complicată și de obișnuința noastră de a citi cum este în A.V. [N. tr.) K.J.V. „răspunsul unei conștiințe bune către Dumnezeu“; Darby: „cererea înaintea lui Dumnezeu a unei conștiințe bune“; Segond: „angajamentul înaintea lui Dumnezeu a unei conștiințe bune“; Diodati ca și Darby; NASB tot ca Darby; NIV aproximativ ca și Segond.], aceasta aducând dificultăți suplimentare. Considerăm că mai bine ar fi fost mai curând cererea decât răspunsul. Este ceea ce cere o conștiință bună. Atunci când Dumnezeu se ocupă de conștiință aducând mântuirea ei, omul nu se poate mulțumi cu mai puțin decât a fi primit în Hristos. Este într-adevăr „cererea unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu“. Cel mântuit vrea să fie asemenea lui Hristos, să fie eliberat de eul său, să fie eliberat și de păcat după cum a fost salvat de la condamnare. Acesta este adevăratul sens sensul expresiei „cererea înaintea lui Dumnezeu a unei conștiințe bune, prin învierea lui Isus Hristos“. Consider că învierea este atât în legătură cu mântuirea cât și cu cererea. Cu acestea trebuie să încheiem lunga digresiune, reținând unde ne-a adus „regenerarea“. Știm că în Hristos, iar Israel se va bucura în mod vizibil de aceasta când se vor împlini profețiile.

Profeția se încheie cu o chemare la bucurie. Fiica Sionului este îndemnată să strige de bucurie: „Saltă de bucurie, fiică a Sionului! Strigă de veselie, Israele!“ Aceasta confirmă ceea ce am spus deja, faptul că este o binecuvântare generală viitoare și nu o binecuvântare specială. Aflăm apoi de o poziție specială a lui Iuda, adus din captivitate și supus la o încercare la care Israel nu a fost supus, după care este prezentat Mesia. Dar Țefania nu spune despre aceasta, ci de la el aflăm numai că Mesia va veni și va aduce gloria Sa în calitate de Yahve, totul dintr-odată. De fapt nici nu este numit Mesia, ci este folosită expresia „împăratul lui Israel, Yahve“. Versetele 15-17 explică de ce să se bucure astfel. „Yahve a îndepărtat judecățile tale, a alungat pe vrăjmașul tău. Împăratul lui Israel, Yahve, este în mijlocul tău: nu vei mai vedea răul! În ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme! Sionului: Să nu-ți slăbească mâinile! Yahve Dumnezeul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El Se va bucura de tine cu bucurie: va tăcea în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de bucurie“. Ce ar mai lipsi? În Biblie nu găsim o descriere mai frumoasă a satisfacției Sale după ce, în îndurarea Lui, a făcut totul pentru poporul pe care îl iubește. Dar versetul 18 implică noaptea întunecată și rece a opresiunii. Dumnezeu nu ascunde faptul că până la eliberare va fi pustiire și sub aspectul adunărilor solemne (de sărbătoare) ca și în alte privințe. „Voi strânge pe cei care se întristează pentru adunările de sărbătoare, care erau din tine: dispreţul era o povară asupra lor“. Acum El Se prezintă pentru ridicarea lor din țărână și pentru a-i doborî pe vrăjmașii lor. „Iată, în timpul acela voi lucra împotriva tuturor acelora care te întristează; şi voi salva pe cea şchioapă şi voi aduna pe cea alungată; şi le voi face o laudă şi un nume în toate ţările unde au fost făcute de ruşine. La timpul acela vă voi aduce înapoi, da, la timpul când vă voi strânge; pentru că vă voi face un nume şi o laudă printre toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe captivii voştri, înaintea ochilor voştri, zice Yahve“. O promisiune cum nu se poate alta mai plină de îndurare! Yahve Își va aminti de toate durerile și, când va întoarce captivitatea lor, lucru care se va desfășura înaintea ochilor tuturor oamenilor, îi va face pe evrei să fie un nume lăudat în toate țările pământului și de toate limbile.

clickbible.org